

Mítoszok, tények és pártpropaganda

VISSZHANG - LXIV. évfolyam, 5. szám, 2020. január 31.

Ungváry Krisztián fontos, gondolatébresztő cikkben foglalkozott a mai (szélső)jobboldal történelemszemléletének néhány alapállításával (*A nemzeti büszkeségről és a történelmi tényekről*, *ÉS*, 2020/4., jan. 24.). Furcsa módon éppen a Horthy-rendszer megítéléséhez nélkülözhetetlen, II. világháborúval és a magyar holokauszttal kapcsolatos történelemhamisításokra nem tért ki. A Horthy-rendszer és névadója „rehabilitálása” 1989–1990-ben kezdődött. A *Magyar Fórum*ban, az MDF lapjában már 1990 tavaszán megfogalmazták: „...a magyar történelem pozitív példáit kell hangsúlyozni, az eddig hangsúlyozott negatív példákkal szemben.” Olyan történelemre van szükségünk, amelyre minden fiatal büszke lehet, a népet pedig a pozitív történelmi példákkal át kell nevelni, írták.

Jó harminc éve hangoztatják egyesek, hogy Magyarországot a náci Németország kényszerítette bele a II. világháborúba, és ha csak vonakodtunk volna megtámadni Jugoszláviát 1941 áprilisában és a Szovjetuniót 1941 júniusában, akkor a nácik megszállták, elpusztították volna Magyarországot, főleg és elsősorban a 800 000 fős hazai zsidóságot. Volt olyan publicista, aki szerint a zsidók védelmében kellett belépünk a világháborúba, és ugyancsak az ő védelmezésük miatt nem ugorhattunk ki a háborúból, mert akkor a nácik megszállták volna hazánkat és... lásd feljebb. Ebben a szellemben lett az 1942. januári újvidéki tömegmészárlásból razzia, jogos, partizántámadásokat elhárító katonai akció. Egyébként pedig, ha alaposabban megnézzük, akkor hazánk részint antikommunista kereszteshadjáratban, majd – az előbbi állításnak némileg ellentmondva – igazságos honvédő háborúban vett részt 1941-től 1945-ig, hirdetik sokan.

Szakály Sándor szerint a munkaszolgálat zsidóvédő intézmény volt. Ami éppúgy nem igaz, mint az, hogy a „muszos” századok „mozgó veszthelyek” voltak. Magyarország nem utolsó csatlósa volt az önkényuralmi, népiirtó náci Németországnak, hanem – ahogy a múltat megszépíteni szándékozók állítják – a világháború utolsó áldozata. A holokausztban pedig a magyar nép ártatlan, sőt áldozat volt, halljuk sokszor. Mint azt a 2002-ben megnyitott Terror Háza Múzeum már pengéfalával is hazudja: hazánkban csak két diktatúra volt, a nyilas és a kommunista. E „múzeum”, pontosabban az antikommunista hazugságok tárháza, vagy Ungváry Krisztián találó elnevezésével: a „káosz háza” állandó kiállítása és főigazgatója, Schmidt Mária, Orbán Viktor udvari főtörténésze azt próbálja elhíttetni, ismét egyszer a történelmi tényeket semmibe véve, hogy: Magyarországon a diszkriminatív törvényeket a náci Németország nyomására – követve az európai országok többségének példáját – szavazta meg a képviselőház. Berlin 1940 nyara előtt nem gyakorolt nyomást Budapestre a zsidópolitika „radikalizálása” érdekében. Arról hallgatnak a Horthy-hívók, hogy a kormányzó egyszer sem élt azzal a jogával, hogy a neki nem tetsző törvényeket – például az 1938-tól 1942-ig megszavazott 21 zsidótörvény bármelyikét – akár kétszer hat hónapra visszaküldje a képviselőháznak „megfontolásra”. A Terror Háza állandó kiállítása szerint, ami 1944. március 19-e után történt, azért a nácik és egy maroknyi nyilas pártszolgálatos a felelős. Az „Endlösung”-ról semmit sem tudó Horthy, amikor a menyé 1944. július 2-án eléje tette az ún. Auschwitzi jegyzőkönyveket, felháborodott, és a hadseregét vetette be a budapesti zsidók életének megmentése érdekében. Horthy egyébként tehetetlen volt, „szinte háziőrizetben volt” a megszállás után – próbálják talán magukkal is elhíttetni egyesek.

Hogy a tehetetlen, öreg, beteg kormányzó miként tudja a saját hadseregét a Wehrmacht ellen hirtelen bevetni, maradjon a Koszorús-akcióban hívók dolga. Koszorús Ferenc ezredesnek még Für Lajos, az MDF-kormány honvédelmi minisztere állított emléktáblát a nagy zsinagógával szemben. Példáját Kövér László 2015 nyarán a Várban Koszorús-mellszobor-állítással követte, és lekommunistázta mindazokat, akik

bebizonyították, hogy az esztergomi páncélosok parancsnoka 1944. július 7-én – szeretve tisztelt kormányzója parancsának engedelmeskedve – semmit sem tett a zsidók megmentése érdekében. A fővárosi zsidók deportálására Budapesten összevont csendőröket még a páncélosok bevonulása előtt visszaparancsolta laktanyáikba Horthy. A Koszorús-legendában hívókat – mint minden szekta tagjait – érvekkel, tényekkel meggyőzni nem lehet. Ők hisznek abban, hogy az ezredes emlékirataiban az igazat és csakis a tiszta igazat írta.

Horthy már 1942-től tökéletesen tisztában lehetett azzal, hogy a nácik havonta sok százezer számra gyilkolják halomra a zsidókat. Tudta ezt berlini követe, a szélsőségesen antiszemita és nácibarát Sztójay Döme, és tudták a Kállay-kormány tagjai is. Keresztes-Fischer Ferenc 1943 márciusában a Hitlerrel Klessheimben tervezett találkozóra készülő kormányzónak írott memorandumában így fogalmazott: „Sehol olyan nagyszámú zsidóság Európában nincs, mint nálunk, ahol az ország színmagyar lakosságának legalább 10 %-át teszi ki.” Nehezen feltételezhető, hogy éppen a magyar belügyminiszter ne tudta volna, hogy Lengyelországban 1939-ben még kb. 3,3 millió zsidó élt. Ha ennél több a kb. 725 000 magyarországi zsidó 1943 tavaszán, akkor jó 2,5 millió lengyel zsidót már megöltek a németek, vonhatta le Horthy is a következtetést. Klessheimből visszatérve 1943 május elején Horthy a Führerhez intézett levelében próbálta a Kállay-kormányt ért vádakát cáfolni. A levél fogalmazványában még többek között ez állt: „Excellenciád további szemrehányása volt, hogy a kormány a zsidók kiirtásának keresztülvitelében nem járt el ugyanolyan mélyrehatóan, mint az Németországban történt, és ahogyan a többi országban is kívánatosnak látszik.”

Horthy „rehabilitálását” a legfelső politikai szinten Antall József kezdte el, utóda, Boross Péter pedig lankadatlan erővel folytatja. Az Antall-kormány tagjai 1993 őszén „civilbe öltözve” egymás sarkát taposták Kenderesen őfőméltósága újratemetésén. Rossz nyelvek szerint Boross volt a Szabadság téren 2014 nyarán titokban felállított megszállási emlékmű ötletadó gazdája is. Nem kellene elfelejteni, hogy a legnagyobb hangerővel a 2000-es évek elején a Jobbik kezdte követelni, hogy legyen Horthynak is szobra Budapesten. A Jobbik – ezt ma jobb anti-Orbánista körökben nem illik emlegetni – Csurka István MIÉP-jéből nőtt ki. Nem elhanyagolva, sőt, folytatva mentoruk vérbő zsidózását, azt Európa-ellenes, xenofób, rasszista és főleg „cigányozó” tartalommal dústították. A Fidesz 2010 óta csak a Jobbik eredeti kulturális programját valósítja meg.